

Arrest

nr. 140 988 van 13 maart 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 19 november 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 oktober 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 februari 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 9 februari 2015.

Gelet op de beschikking van 26 februari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 maart 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat J. HARDY verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd omdat haar asielrelaas ongeloofwaardig is.

De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het relaas duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoekster brengt in haar verzoekschrift geen valabele argumenten bij die de desbetreffende vaststellingen weerleggen. Zij komt immers niet verder dan het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het minimaliseren en vergoelijken van de gedane vaststellingen.

Verzoekster voert aan dat zij niet in passende omstandigheden werd gehoord bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Waar zij verwijst naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, meer in het bijzonder het arrest in de zaak Salduz van 27/11/2008, wijst de Raad er enerzijds op dat de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal geen rechtsprekende organen zijn, maar deel uitmaken van het bestuur die de algemene beginselen van behoorlijk bestuur in acht moeten nemen, en anderzijds het arrest inzake Salduz een strafprocedure betreft. Verzoekster kan bezwaarlijk voorhouden dat het recht op bijstand van een advocaat zoals gesteld in de zaak Salduz mutatis mutandis geldt in haar zaak vermits verzoekster geen "verdachte" is bij het onderzoek naar haar asielaanvraag en zij ook niet werd "ondervraagd" door de "politie" doch enkel door de asielinstanties werd gehoord teneinde haar asielaanvraag toe te lichten. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is er door de wet enkel mee belast na te gaan of de betrokkene beantwoordt aan de definitie van vluchteling zoals bepaald in het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 en artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) of dat betrokkene in aanmerking komt voor de toepassing van het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeksters verweer dat haar sociaal assistent niet het nodige had gedaan om haar te laten bijstaan door een tolk om dit verslag na te gaan, vindt geen grondslag in het administratief dossier. Uit de opgetekende verklaringen in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal blijkt immers dat haar verklaring haar in het Bengaals werd voorgelezen en dat zij de mogelijkheid had hierover bijkomende opmerkingen te maken. Voorts stelt de Raad vast dat verzoekster er verkeerdelijk van uit gaat dat de taal van de procedure en de taal van het verhoor dezelfde moeten zijn (RvS 17 juni 2002, nr. 107.897). Zij werd overeenkomstig artikel 51/4 van de vreemdelingenwet ervan in kennis gesteld dat de gehele procedure in het Nederlands zou verlopen (bijlage 26). Haar verklaringen opgenomen bij de Dienst Vreemdelingenzaken, het gehoorverslag en de bestreden beslissing werden volledig in het Nederlands opgesteld. De taal die voor de asielprocedure werd aangewezen – het Nederlands – is dan ook gebruikt tijdens de gehele procedure, zodat artikel 51/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 correct werd toegepast (RvS 27 september 2005, nr. 149.445; RvS 17 juni 2002, nr. 107.897). Voormelde wetsbepaling regelt immers enkel het taalgebruik bij het eigenlijk onderzoek van de asielaanvraag. Het wijst de taal aan die het bestuur moet gebruiken bij het opstellen van de dossierstukken en bij het nemen van zijn beslissing. Artikel 51/4 is niet geschonden omdat het interview zonder tussenkomst van een tolk werd afgenomen in een andere taal dan de proceduretaal of omdat de tolk zich bij het interview bediende van een andere taal dan de proceduretaal (RvS 3 september 2008, nr. 185.993). Artikel 51/4 van de vreemdelingenwet verbiedt diegene die het interview met de asielzoeker afneemt niet zich uit te drukken in een vreemde taal en zelfs de rol van de tolk waar te nemen wanneer hij die taal beheerst (RvS 3 september 2008, nr. 185.993). Daargelaten de taal die de tolk en de ambtenaar van het Commissariaat-generaal hebben gehanteerd, blijkt dat verzoekster haar verklaringen kon afleggen en dat haar advocaat niet gehinderd werd om het interview in het Engels te volgen, desnoods tussen te komen of te corrigeren. Verzoekster noch haar raadsman, die haar bijstond tijdens het gehoor, hebben tijdens het gehoor enig gewag gemaakt van vertaalproblemen bij de vertaling van het Engels naar het Nederlands door de interviewer. Ook het verzoekschrift geeft niet aan dat de feiten zoals weergegeven in het gehoorverslag, inaccuraat zijn; verzoekster duidt op geen enkele wijze aan op welk punt het gehoor op een foutieve wijze zou zijn neergeschreven. Het is aan verzoekster om in concreto aan te wijzen wat er mogelijk verkeerd vertaald werd en welke invloed dit op de bestreden beslissing kan hebben gehad. Door zich louter af te vragen of de notities van de dossierbehandelaar wel een getrouwe weergave zijn van haar verklaringen, toont verzoekster niet aan dat er fouten zijn gebeurd en dat de beslissing hierdoor mogelijk anders zou zijn geweest.

Voorts geeft verzoekster aan dat zij over geen paspoort beschikte en verwijst naar de andere documenten die zij heeft neergelegd en die haar identiteit ook staven, zijnde een klacht bij de politie en twee Bengaalse medische attesten, en naar de bij haar verzoekschrift gevoegde huwelijksakte en uittreksels van het register van de huwelijken en echtscheidingen. De Raad stelt vast dat verzoekster zich vooreerst louter beperkt tot het volharden nooit een paspoort te hebben gehad en gaat voorts

volledig voorbij gaat aan wat hieromtrent in de bestreden beslissing werd gemotiveerd. Het louter volharden in één versie van de feiten is echter niet van aard om de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden te weerleggen en de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Aangezien verzoeksters identiteit niet als aangetoond kan worden beschouwd, kan er niet zonder meer van uitgegaan worden dat zij diegene is die in de voormelde documenten wordt genoemd. Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing dat de fotokopieën van de huwelijksakte en het huwelijkscertificaat typfouten bevatten en opgesteld is in erbarmelijk Engels. Gelet op voorgaande vaststellingen, haar relaas over het geheel genomen niet geloofwaardig is gelet op de vele tegenstrijdige verklaringen en mede gelet op de in het administratief dossier vervatte informatie waaruit onmiskenbaar blijkt dat allerhande (ver)vals(t)e documenten te verkrijgen zijn, kan de Raad verzoeksters identiteit niet als bewezen beschouwen enkel op basis van haar verklaringen en de voormelde documenten. De Raad benadrukt dat het bewijs van identiteit een essentieel element is in iedere procedure en verzoekster moet in dit verband alle stukken waarover zij beschikt of kan beschikken, voorleggen. Het ontbreken van ieder begin van bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit houdt een negatieve indicatie in met betrekking tot het asielrelaas (cf. RvS 25 september 2006, nr. 162.658).

Waar verzoekster opwerpt dat de door haar neergelegde medische attesten als beginnend bewijs dienen beschouwd te worden dat dat het Belgisch medisch attest d.d. 08/09/2014 ook haar zelfmoordpoging staft, wijst de Raad er op deze geen uitsluitel geven over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld. Bovendien blijkt hieruit evenmin dat verzoekster met enige geheugenproblemen kampt die de vastgestelde tegenstrijdigheden zouden kunnen verklaren en weerleggen. Alle in de aangevochten beslissing opgesomde tegenstrijdigheden vinden hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst.

Voor het overige stelt de Raad vast dat verzoekster blijft steken in het herhalen van haar ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken en vergoelijken van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat uiteraard geen dienstig verweer vormt en waarmee zij aldus niet vermag de pertinente en draagkrachtige motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een beweerde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Waar verzoekster opwerpt dat zij als Bengaalse vrouw die uitgehuwelijkt werd, behoort tot een bepaalde sociale groep, merkt de Raad op dat er geen enkel geloof wordt gehecht aan haar verklaard huwelijk en haar verklaarde problemen met haar echtgenoot. Verzoeksters verwijzing naar algemene informatie aangaande gewelddadige huwelijken en gescheiden vrouwen in Bangladesh is dan ook irrelevant gezien zij hieraan geenszins gelieerd kan worden. Dergelijke vrees dient in concreto te worden aangetoond. Een loutere verwijzing naar algemene informatie volstaat niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijkt verzoekster niet aan te tonen dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Bangladesh."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53

0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2, van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 2 februari 2015, voert verzoekende partij aan dat haar documenten wel degelijk voldoende zijn om haar relaas en identiteit aan te tonen. Zij wijst erop dat er verschillende documenten werden ingediend en dat al deze documenten samen haar identiteit aantonen.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij zich in wezen louter beperkt tot het volharden in en het verwijzen naar haar asielrelaas, zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in de voornoemde beschikking opgenomen grond formuleert. De Raad wijst er op dat zij met dergelijk verweer dan ook in het geheel niet ingaat op voormelde in de beschikking aangevoerde grond.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Bangladesh.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien maart tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS